

Scena 1.

Vjerojatno se zovem Napoleon, a to da sam osvajač, to je neosporno. Lijepo sam boje, dijamantne, duša mi je poput bljeska Koh-i-noora...U tamnoj sam boci samotno, ali ugodno smješten, polegnut malo nakoso, pokriven smrznutom zemljom, kamenjem i dugim čekanjem. A kad god mogu, nesebično rezim, blago sladim, ošamućujem, nasmijavam, zagrijavam, zaljubljujem, zaglupljujem, višeznačim, opuštam, rasplesavam, uspavljujem...

Cijelu dugu godinu, ostavljen ovdje pod golim vrhom, tek borovim šumarkom štićen od vjetrometine i teškog mraza, čekam svojih par minuta. Ćutim kroz nezamjetan gib vlastite tekućine udaljen topot nadolazećih koraka. Teška obuća traži tešku volju. Zvonke, igličaste kapi kiše i lagašno, gotovo beščujno padanje smrznutih pahulja nježno su zvukovlje, izvrsna podloga ovom ritmičkom koračanju što se sve jače i jače čuje, odzvanja kamenjem, odbija se o stijene, putuje uzbrdo, dopire do mog mira... Bojim se, minulo je vrijeme za mir, brzo će mi sasječ glavu – puknut ću! - zletjeti silovito za vlastitom čep-glavom, oslobođen okova upletene žice i zlatne folije, pa uhvaćen u nedostojne plastične čaše, zasladiti, nasmijati, ošamutiti, možda i raspjevati mnome orošena grla....

Fotografija: Stajčića Žolja i Goran Gabrić